

a városi hatóság ténykedésével karöltve kell járni.

A rekonstrukció létrehozói a városnak tulnag kereteket szabtak. E nagy keretek az utódokra bízták, feltételezve, a mindenkor hatóságról és közintézmények vezetéséről a nagy koncepciót. Én bízom abban, hogy a várost újjáépítők számításait és feltételezéseiknek helyességét a jövő igazolni fogja. Az utódok meg fogják tenni kötelességüket. Qui vivra verra! Fogadják Szerkesztő ur tisztelem kifejezését, hiva: *Holtzer Emil.*

Apró történetek.

— Régi idők emlékei. —

Pár éven keresztül Grádó volt *Taschler* Józsefnek az üdülőhelye. Megszerette a tengert, a „nagy vizet“, noha 79-ben átélte a szegedi „nagy víz“ szomorú napjait. A grádói tartózkodást összekötötte az olaszországi uttal. Egyik ismerősénél informálódott, hogy mit nézzen meg Nápolyban, Rómában és hogy mi a látnivaló Capriban, Sorrentóban, meg a grotóban? Az információkat megkapta, nemkülönben a kellő utbaigazításokat a borraivalók és egyebek irányában. Közeledett az indulás ideje. Koszócskáéknál (már mint dr. Koszó Istvánéknál) volt a bucsuvacsora. Az informálással ott még eldiskurálgatott Rómáról, Nápolyról és a kapcsolt részekről és hogy teli szitta magát a tudnivalókkal, fölélegzett és Koszónéhoz fordulva azt mondta:

— No, komaasszony, most már mindent tudok. Meglátja, ha hazakerülök, még nagyobbakat hazudok, mint a mester. Ugy biz' a...

Amikor *Vágó Pál* Szegeden befejezte az árvizképet, megalakult itt a Szegedi írók és hirlapírók köre. Persze alapszabály nélkül. A tisztikart annak rendje és módja szerint megválasztották, elnök *Tömörkény István* lett, akit újságíró körökben még ma is „elnök“-nek titulálnak. A „kör“ vacsorát rendezett *Vágó Pál* tiszteletére. A „Kis-Kass“-ban volt az estebéd, valaminthogy ott volt a „székhelye“ is a „kör“-nek. A hivatalos felköszöntőt *Kisteleki Ede* mondta. Szépen, hatásosan, szívből fakadóan beszélt a „költő“ (a bohémek egymás között így nevezték *Kisteleki Edust*), akit szónoklata után zajosan megtapsoltak. Az elnök megrázta a csengőt, amire halálos csönd támadt a „Kis-Kass“-ban és a tagtársak közül megbizta *Sz. Szigethy Vilmost* (Bob) és *Szakács Andort*, hogy a szónokot minden elfogadható oldaláról üdvözljék, egyben utasította *Békefi Antalt* és barátját, akik Sziciliába készültek, hogy ott keressék meg a felköszöntőből hiányzó állítványokat...

A fővárosba való kerülése után majdnem minden szombaton lerándult *Lipsey Adám* Szegedre. Ha egyedül érkezett, ismerősei a feleségükkel jelentek meg a Kass-beli összejövetelen és ilyenkor édességekkel volt teli az asztal. Egy alkalommal ismét együtt volt a

megszokott társaság, hölgyekkel kiegészítve és alig foglaltak helyet az asztalnál, megjelent a pincér és a szokásos kérdést intézte:

— Mit parancsolnak?
— Bort, parádival — válaszolt *Lipsey*.
— Mást nem parancsolnak? — érdeklődött a pincér, aki új ember volt a Kass-ban.
— Hozzon indiánert — szólt *Lipsey*.
— Mennyit?

Lipsey rá sem nézett a pincérre, csak úgy félvállról mondta:

— Kilencvenhatot.
A pincér eltávozott, felkereste *Kass Jánost* és elmondta neki, hogy egyik vendégnek nem lehet ki a négy fertály.

— Miért és melyiknek? — kíváncsiskodott *Nick* barátunk.

— Ott ül a nagy asztalnál, kövér az istenadta. Képzelve főnök ur, 96 indiánert rendelt.

— Ne okoskodjék! — szólt rá *Kass János* a pincérre, — ha az az ur 96 indiánert rendelt, akkor vihet százat is.

Erre a megjegyzésre a pincér szentül meg volt győződve, hogy nemesak a vendégnek, hanem a főnöknek is valami baja támadt. És fejesóválás közt vitte a 96 indiánert a megrendelőnek. Még nagyobb lett a csodálkozása, amikor azt tapasztalta, hogy a megrendelt indiánert mind elfogyott.

— Nem csoda, — morogta a pincér a bajusza alatt — ha az ur úgy meghízott...

Angol lap a békéért

Hága, június 17. A londoni *Economist* írja: Ha a diplomaták egy tisztességes, tartós békén dolgoznának, miért fordulnánk ellene? Kinek volna merészsége még most is hangoztatni az utolsó pennyről és az utolsó katonáról való régi mondást?

Loreburn lord ugyanebben a lapban a következőket írja:

— A kormánynak nincs joga, hogy sötétségben tartson bennünket. Végre is nem az angol nép az, amely azt mondja, hogy mi nem békülünk addig, amíg Oroszország meg nem kapja Konstantinápolyt, amíg Szerbia helyre nincs állítva és meg nem nagyobbodott Boszniával és Hercegovinával, amíg Lengyelország nem kerül a cár birtokába, amíg Olaszországhoz nem csatolják az irredenta vidéket és Franciaország visza nem jut Elzász-Lotharingia birtokába. Két dologban kell bennünket felvilágosítani:

1. Mennyire köteleztük magunkat szövetségeseinkkel? Ha nem vagyunk szabadok abban, hogy a magunk szándéka szerint dönthessünk, akkor is tudnunk kell ezt.

2. Mik a céljaink, mik a kötelességeink, kilátásaink és milyenek az ellenség kilátásai? Ha mindezt tudni fogjuk, akkor legalább tudjuk, mihez tartjuk magunkat. Már nem egy semleges állam ajánlotta föl szolgálatát, hogy véget vessen a háborúnak.

A francia és angol vezérkar jelentése

A cs. és kir. sajtóhadiszállásról jelentik a *Magyar Távirati Irodának*:

A francia vezérkar jelentése.

(Június 16. délután három óra.)

A Maas balpartján a németek az éj folyamán több ellentámadást intéztek a Mort Homme déli lejtőjén tegnap általunk elfoglalt német lövészárkok ellen. Minden kísérletük tüzelésünkben megghiusult. E ponton ejtett német foglyok száma száznyolcvan, köztük öt tiszt.

A Maas jobbpartján a németek este 6 óra felé hatalmas támadást intéztek a Thiaumont védőműtől északra levő állásaink ellen, a 321-es magaslattól a 320-as magaslat előállásáig. A francia gépfegyver és gyalogsági tüzben a német támadások egymásután megghiusultak. A németek nagy veszteségeket szenvedtek.

Este tíz óra felé a németek nagy kaliberű gránátokkal történt heves lövöldözés után tovább keletre kíséreltek meg támadást a Caillette erdő déli peremén levő francia lövészárkok ellen. A francia zárótűz megakadályozta őket, hogy árkaikból előretörjenek.

Az arcvonaltól többi pontján tüzési tüzelés időnkénti megszakításokkal.

Az angol vezérkar a következő jelentést adta ki:

A múlt éjszaka a *souchesi* kőbányánál és *Quenchyné* Isikerrrel aknákat robbantottunk fel. Egy német akna felrobbant *Givenchyné*-nél, de kárt nem okozott.

Az ellenséges tüzéség ma a Labasse csatornától északra és a loosi kiugró szakaszon a rendesen élénkebb tevékenységet fejtett ki.

Délután Villebektől keletre levő lövészárkainkra rövid ideig erősen lövöldöztek.

A francia kamara titkos ülésének előzménye

Gall, június 17. A kamara tegnapi ülésén *Deschanel* elnök bejelentette, hogy *Galli* és *Poirier de Narçay* képviselők interpellációt nyújtottak be a külföldiekkel való bánásmód tárgyában. Az interpellációkat a titkos ülésen fogják tárgyalni. Azután felolvasták *Pugliesi-Canti* indítványát, amelyben azt követeli, hogy azok a képviselők, akik a háboru kezdete óta ellenséges külföldiekkel tárgyaltak, csak úgy bocsátassanak a kamara titkos üléseire, ha előbb esküt tesznek, hogy a háboru befejezéséig sem közvetlen sem közvetett úton nem tartanak fenn érintkezést az ellenséggel. Ezen indítvánnyal szemben az elnök kijelentette, hogy szerinte ez az indítvány alkotmányellenes. A kamara ezért ezt az indítványt a kamara ügyviteli bizottságához utasította.

Alkalmi könyvvásár Várnay L. könyvkereskedésében, Szegeden.

Az irodalom legnagyobb kincsei rendkívül leszállított áron szerezhetők be 1916. június 20-ig.